У темряві таємній серед ночі
До мене часто гість непевний приліта,
Він поглядом жахає і віта,
Мов зірка Марс кривава, сяють очі.

Всміхається мені страшний посланець,
Я бачу в усміху ненависть і любов,
На білих крилах червоніє кров,
Мов на снігу зорі вечірньої багрянець.

Він промовля мені слова страшні й великі,
В руках палає меч осяйний, огневий,
І в серці, наче поклик бойовий.
Здіймаються у мене співи дикі.

"Слова, слова, слова!— на них мій гість мовляє,—
Я ангел помсти, вчинків, а не слів,
Не думай же, що твій одважний спів
Других, а не тебе до бою закликає.

Даю тобі сей меч, дарма що ти не сильна,
Мій меч не тяжкий для одважних рук,
Чи ти боїшся смерті, кари. мук,
Ти, що була душею завжди вільна?"

Він подає свій меч, я хочу взяти зброю,
Але не слухає мене моя рука,
І лютість огнева із серця геть зника:
"Іди,— кажу йому,— я не піду з тобою.

Не жаль мені життя, а жаль тії людини,
Що у мені живе, що бачу я в других,
Коли ж її уб'ю, хай кара йде за гріх,
Не схочу пережить ганебної години.

Твоя слуга Корде, одважная нормандка.
В тиранах бачила тиранів цілий вік.
Але й в тирані їй з'явився чоловік,
Як над убитим крикнула коханка..."

Зника північний гість, та погляд той і мова
Лишають в серці слід кривавий і страшний,
І вдень мені в очах стоїть той гість дивний,
А душу рве й гнітить нескінчена розмова...